

De același autor la Editura NEMIRA:
Din toate bogățiile

STEFANO BENNI s-a născut pe 12 august 1947 la Bologna. Și-a început cariera de scriitor încă din tinerețe și și-a încercat norocul în toate genurile: publicistică, scenaristică, proză, poezie, dramaturgie. De-a lungul timpului a publicat numeroase volume de ficțiune și a scris texte pentru televiziune și muzică. În Italia se numără printre cei mai cunoscuți și mai activi scriitori, cărțile sale vânzându-se în milioane de exemplare. Lucrările pe care le-a semnat s-au tradus în douăzeci de limbi. Printre cele mai recente romane ale sale se numără *La traccia dell'angelo* (Sellerio, 2011), *Pana e tempeste* (Feltrinelli, 2009), *Margherita Dolcevita* (Feltrinelli, 2005). *Din toate bogățiile* a ajuns în topurile de vânzări din Italia, bucurându-se de un mare succes.

STEFANO
BENNI
gramatica
lui Dumnezeu

povești despre singurătate și fericire

Traducere din limba italiană
ALEXANDRU MACOVESCU

NEMIRA 0-155-821-851-8

- Nu te grăbi! i-a zis bătrânul.
 - Voi vă grăbiți.
 Și-a recuperat pălăria, și-a pus-o pe cap și s-a uitat la mare. A oftat. Parcă nu avea chef să plece.
 - Și unde e câmpul ăsta cu floarea-soarelui? l-a întrebat.
 - Te duc mâine, i-a răspuns bătrânul.

CUPRINS

Boomerang	7
Niciodată singur	16
Omul de știință	34
Căpcăunul	42
Alice	62
Un trandafir roșu	72
La egalitate	82
Lacrimile	88
Orlando furios din iubire (<i>Orlando înveșmântat în blănuri</i>)	93
Clipa	109
Eutanasia bunicului	112
Un zbor liniștit	123
Pe neve	133
Singurătatea și avântul fundașului Poldo.....	149
Călugărul mut	155
Carmela	168
Domnul Zero	176
Lecția submarină	194

O soluție civilizată	197
Controlorul.....	211
Vrăjitoarea.....	216
Ghicitoarea.....	236
Ieslea vie	238
Duhul din horn.....	244
Cei doi pescari.....	255

CUPRINS

.....	7
.....	16
.....	34
.....	42
.....	62
.....	72
.....	82
.....	88
.....	92
.....	109
.....	112
.....	123
.....	131
.....	149
.....	152
.....	168
.....	176
.....	194

Urmareste-ne pe site-ul nostru pentru a fi la curent cu ultimele

Promotii pe site:

.....

Conținuturi pe Facebook:
facebook.com/ednemia

Articole de blog:

blog.ednemia.ro

Originali noi stiri:

ednemia.com

BOOMERANG

Într-o zi, pe nepusă masă, domnul Remo a început să nu-și mai suporte câinele.

Nu era un om rău. Dar ceva se frânsese în el de când îi murise soția. Rămăsese cu câinele, o corcitură grasă și neagră, cu urechi mari ca de liliac. Îl chema Bum sau Boomerang pentru că aducea înapoi, imediat și cu perseverență, tot ce îi arunca stăpânul.

În trecut domnul Remo și Bum făceau plimbări dese împreună și trăncăneau despre lumea oamenilor și a câinilor, despre René Descartes și Rin Tin Tin. Se înțelegeau de minune. Dar acum nu își mai vorbeau. Domnul era tolănit în fotoliu, uitându-se în gol, și Bum se ghemuia la picioarele lui, privindu-l foarte drăgăstos.

Iar domnul Remo ura din tot sufletul tocmai privirea în care se ghiceau devotamentul total și încrederea deplină a câinelui.

Lumea nu era decât pierdere, singurătate și suferință. Ce rost avea pe planeta asta îngrozitoare creatura aia

ridicolă care dădea din coadă, lătra de fericire și umplea cu dragostea ei păroasă și excesivă o casă dezolantă?

Stăpânul a început să nu-i mai dea câinelui de mâncare. Îl lăsa și două zile înfometat. Dar Bum se tot ținea iubitor după el. Când domnul Remo se așeza la masă ca să mănânce, câinele nici nu-i cerea nimic și nici nu se apropia. Se uita curios și potolit, iar ochii lui parcă spuneau: dacă tu mănânci, atunci mă satur și eu. Și, cu cât mai mult se îmbuiba stăpânul mai zgomotos și ostentativ, cu atât mai blândă era privirea lui Boomerang. Și când îi dădea în cele din urmă ceva de mâncare, nu alerga disperat la castron, nu... dădea liniștit și recunoscător din coadă, de parcă voia să spună: sigur ai un motiv întemeiat dacă mi-ai dat să mănânc, îți mulțumesc azi că ți-ai amintit.

Stăpânul s-a îmbolnăvit, otrăvit probabil de cât venin ținea în el. A făcut febră mare și Bum l-a vegheat. Noaptea, când aproape delira, domnul Remo se trezea și vedea ochii mari și iubitori ai câinelui și urechile lungi și drepte ca niște antene. Parcă îi spunea: stăpânul meu, și moartea am s-o înhaț dacă se apropie de tine.

În inima aproape pârjolită a domnului Remo, ura pentru iubirea aceea necondiționată a crescut. Nu a scos câinele afară patru zile.

Bum a deschis ușa terasei cu laba și acolo făcea pipi cu prudență. Și-a silit organismul să elibereze douăzeci de picături de urină și o materie fecală la două zile. Nu s-a plâns, nici n-a dat semne de nervozitate, numai uneori se uita la grădină de pe fereastră și pufnea un pic, oftând parcă nostalgic, dar nimic mai mult.

Stăpânul s-a însănătoșit și, imediat ce s-a pus pe picioare, i-a tras un șut câinelui fără niciun motiv.

Bum s-a ascuns sub pat și domnului Remo i-a părut rău. L-a strigat și câinele a venit. Stăpânul l-a mângâiat fals și forțat și i-a spus:

– Bum, trebuie să te părăsesc. Îmi pare rău. Nu mai pot să te îngrijesc. Ba chiar te detest, iar tu nu poți să înțelegi.

Câinele s-a uitat la el cu o afecțiune infinită și devotament.

De ce nu îl dădea la un adăpost sau la vreun cunoscut? Mai mult din lene. Dar și pentru că își amintea ce îi spusese soția. Îi zisese: Remo, dacă mor, te rog să nu-l lași singur pe dragul nostru Bum.

Atunci Remo se înfuriase: cum se putea îndoi de așa ceva?

În schimb, sărmana Dora știa prea bine răutatea ce sălășluia în inima soțului ei.

EA ÎL PĂRĂSISE.

Părăsise și câinele, iar el acum se răzbuna nebunește pe destin.

Așa că domnul Remo s-a suit în mașină și l-a dus pe Boomerang în afara orașului, pe un câmp întins, unde se jucau adeseori împreună.

Stăpânul mergea în spate, iar câinele în față.

Remo a observat cât de ciudat mergea Bum. La doisprezece pași mai șchiopăta, ridicând laba din spate de parcă ardea pe jos.

Atât lui, cât și soției li se păruse adesea amuzant și irezistibil acel mers.

Acum stăpânul privea cu dezgust cum i se mișca lui Bum fundul gras.

De aceea, când au fost departe de privirile curioase ale oamenilor, a legat câinele de un copac și a plecat fără să se uite în urmă.

S-a întors acasă și a gătit pe îndelete, cum nu mai făcuse de mult.

I-a tras un șut bolului câinelui care a ajuns într-un colț.

A luat lesa și botnița și le-a aruncat la gunoi.

Dar în noaptea aceea, pe la trei, a auzit ceva râcâind la ușa. Era Boomerang. Era un pic murdar și umed, dar i-a sărit fericit în brațe și a dat o tură prin casă ca să-și arate bucuria. Nu bănuia nimic. Nu era loc de trădare în inima lui simplă și patrupedă.

Domnul Remo aproape că nu a mai dormit de furie. A visat foci masacrate și căciuli din piele de pudeli.

În următoarea noapte l-a pus pe Bum în mașină, a parcurs o sută de kilometri pe autostradă și a lăsat câinele în parcare a unui restaurant.

S-a întors acasă și s-a dus la cinema. A văzut un film cu un monstru preistoric care ieșea din gheață și teroriza toată America. Și-a dat seama că într-o scenă monstrul dădea din coadă ca Boomerang. El a fost ucis cu focuri de armă și dialog criminal. Domnul Remo a avut un somn dulce. A doua zi, la supermarket, s-a întâlnit cu o doamnă, stăpâna cățelușei Tommasina, prietena lui Boomerang.

- Unde-i Bum?

- Vai de mine! a zis domnul Remo și și-a desfăcut brațele.

Doamna și-a dus teatral mâna la gură. Nu l-a întrebat nimic și a fost discretă. I-a atins mâna domnului.

- Îmi imaginez ce durere groaznică aveți în suflet.

- Nici nu știți, i-a răspuns domnul Remo.

S-a întors acasă. Pe când urca scările, a simțit un zgomet slab, dar inconfundabil. Unghii pe marmură.

Boomerang era la etaj.

Domnul s-a închis în baie și a stat pe closet toată noaptea. Prin geamul mat al ușii întrezărea silueta inconfundabilă a lui Bum, care îl aștepta.

Când s-a făcut ziuă, câinele a zgâriat îngrijorat un pic ușa.

- Pleacă de-aici, ticălosule! a mârâit bărbatul.

Câinele a dat din coadă. Stăpânul lui era viu până la urmă.

Peste două zile domnul Remo a luat din nou mașina, a condus toată ziua și a ajuns cu câinele pe malul mării. Acolo, s-a suit pe un vapor. Câțiva copii se jucau cu Boomerang și un domn a zis:

- Ce noroc pe dumneavoastră că puteți să-l luați în vacanță! Al meu e prea mare. Se vede că sunteți apropiați.

- Așa e, a zis domnul Remo.

Soarele apunea. Domnul l-a dus pe Boomerang pe plajă și a aruncat o bucată de lemn în mare.

Bum a înotat, a înșfăcat-o și evident că stăpânul se făcuse nevăzut.

Domnul Remo a băut două coniacuri pe vaporașul de întoarcere și i s-a făcut rău.

A trecut o săptămână, iar doamna care îl văzuse pe Boomerang că se întorsese prima oară l-a întrebat pe domnul Remo de noua dispariție.

- Vai de mine! a făcut domnul Remo. Și-a revenit, apoi a avut o recădere.

Doamna s-a întristat și chiar cățelușa Tommasina a vărsat o lacrimă, poate de durere sau poate de nerăbdare.

A fost o săptămână tristă pentru domnul Remo, dar nu din cauză că lipsea Boomerang. Și-a dat seama că atât covorul, cât și canapeaua miroseau a câine și le-a dat cu deodorant.

Domnul Remo era foarte trist pentru că se stricase televizorul.

În cele din urmă a venit tehnicianul.

Se tot agita de colo-colo, vorbea vrute și nevrute și a văzut vasul lui Boomerang.

– Aveți câine? l-a întrebat.

– Nu mai am.

– Eu am unul și chiar îmi dă bătaie de cap. Eram în vacanță și, pe vapor, un câine grăsuț și urât mi-a intrat în mașină. Copiii mi-au zis: „Tată, e un câine părăsit, hai să-l luăm noi, hai să-l luăm noi“. Știți cum sunt copiii...

– Desigur, a răspuns domnul Remo.

– Mă rog, e acum cu mine în mașină și caut să-l dau cuiva. Nu cunoașteți pe nimeni interesat?

– Ce culoare e? l-a întrebat domnul Remo, simțind fiori pe șina spinării.

– E negru și are două urechi ca de liliac.

Tehnicianul a plecat. Televizorul funcționa. Domnul Remo s-a așezat, dar nu se uita la ecran, ci la ușă.

După o clipă, a auzit răcâitul ghearelor.

Domnului Remo i-a venit în minte un film vechi din copilărie, cu îngropați de vii și cadavre care ieșeau din mormânt. Dar nimic nu se compara cu groaza pe care o simțea acum.

Boomerang, zombie-ul adorabil, se întorsese. Și mai gras, pentru că îl îndopaseră copiii. Și se uita la el cu aceeași iubire, loialitate, încredere și alte sentimente nobile.

– Dar tu nu pricepi că te-am abandonat? i-a urlat domnul Remo.

– Există o explicație cu siguranță. Tu ești stăpânul meu înțelept și te iubesc și mai mult decât înainte, i-a răspuns câinele cu alfabetul cozii.

Atunci domnul a pus la cale un plan fără cusur.

Se va muta în altă țară, ba chiar pe alt continent pentru multă vreme. Se gândea de ceva timp la asta. Și-a scos economiile, și-a cumpărat o geacă albă și o pălărie de paie. Într-o dimineață, l-a închis pe Boomerang pe terasă și a plecat.

A luat un avion și a zburat paisprezece ore.

Când a coborât din avion, aerul se simțea deja diferit, tropical. Când s-a dus să-și ridice bagajul, s-a așezat lângă o fată bronzată și i-a zâmbit.

Da, era departe, departe de tot. Plutea în aer miros de mare și de soare, nu de câine. Atunci și-a dat seama că se întâmpla ceva ciudat.

O doamnă plângea între doi polițiști. Arăta spre o cușcă de câini abia coborâtă din avion.

– Nu se poate! striga cu o voce stridentă. Unde e Rufus al meu?

– Doamnă, calmați-vă! îi spunea un polițist scărpinându-se în cap.

– Nu avea cum să se întâmple ce mi-ați zis...

Curios, domnul Remo s-a apropiat de ei.